

[Rager.]

anvises den udvej enten at få dispensation eller at tegne en livsforsikring i statsanstalten for livsforsikring.

Lovens formål var efter mit skøn det bedst mulige. I sidste halvdel af 1930'erne havde erhvervslivet fremgang, og der rådede et vist økonomisk lyssyn, som også afspejlede sig i hvert fald i en svindende mistillid til kronen. Men det er jo gået anderledes senere. Det kan ikke nægtes, at det er gået de pensionsforsikringer, der i 1930'erne blev fastlagt på grundlag af den tids indtægter og på grundlag af kroneværdierne dengang, lidt dårligt. Problemet er taget op bl. a. af skibsfører Lauritzen i hans tidsskrift „Frivagten“, hvor han peger på, at pensionskasser, der stammer fra den tid, i virkeligheden ikke er solvente. Jeg tror derfor, det ville være rigtigt at tage dette spørgsmål op igen. Jeg har hørt om tilfælde, hvor forsikrede enten har været misfornøjede med ordningen eller ikke har villet gå ind for en ordning på grundlag af loven, fordi man fandt, at dette kunne man ikke forsvare overfor det personale, der deltog i tilvejebringelsen af pensionskassernes midler. Jeg tror, vi må tage spørgsmålet op igen.

Jeg vil ikke undlade samtidig at udtale min beklagelse over, at forsåvidt man, hvilket er sket nogle steder, har forsøgt med ordninger, der ikke faldt ind under loven, men som man foretrak, fordi man derigennem mente at kunne anbringe midlerne sikrere end i obligationer — ikke sikrere med hensyn til kronebeløbets tilstedeværelse, men med hensyn til værdien, idet man f. eks. kunne anbringe dem i aktier eller ejendomme —, har skattevæsenet og ligningsmyndighederne stillet sig ikke alene modvilligt, men nærmest direkte fjendtligt, og der er jo her til yderligere at bemærke, at afgørelser af divergenser, som private borgere har med skattevæsenet, kan trække meget længe ud. Jeg har på fornemmelsen, at nogle af skattemyndighederne og ligningsmyndighederne er ved at køre fast. 8—10 år, det er lang tid at vente på afgørelser, på grundlag af hvilke der skal disponeres, men det er ikke usædvanligt. Dernæst må man tit undre sig over den måde, hvorpå skattemyndighederne foretager afregning af for meget erlagt skat. De udbetaler nødig beløbene, de holder mere af at beholde dem til afregning mod senere forfalden skat, som om en mand var usolid, fordi han havde betalt for meget i skat og skulle have penge igen. I hvor høj grad der arbejdes på under hensyn til vanskelige fortolkninger at sylte sagerne, ved jeg ikke,

men finansministeriet har jo også vist evner til at hjælpe til, at syltetiden bliver lang. Jeg henstiller til finansministeren at underkaste også dette spørgsmål en undersøgelse.

Det vakte for nogen tid siden opsigt, da en stiftamtmand foretog transaktioner med nogle biler. Indenrigsministeriet har afgivet en udtalelse herom, en udtalelse, som jeg ikke skal kommentere, og som jeg, således som forholdene ligger, ikke har nogen kritik at udøve imod. Men det forekommer mig ikke betryggende, at man i en sag af denne art, hvor der af embedsmænd i centraladministrationen er givet nogle forskrifter, når disse forskrifter viser sig at være af en sådan art, at der kan foretages transaktioner, som i hvert fald bliver underkastet skarp kritik, sætter andre embedsmænd fra samme centraladministration med den samme uddannelse, nemlig den juridiske embedseksamen, til at undersøge den. Jeg synes, at indenrigs- og boligministeren burde have tilkaldt nogle folk udefra; jeg har ikke noget imod, at der var en dommer med, men jeg har noget imod, at de mennesker, der er inde i den statsadministrative tankegang, skal bedømme, om nogle andre, der handler udfra akkurat de samme forudsætninger, har handlet rigtigt. Jeg tog dette problem frem for et års tid siden, da vi behandlede skatte- og afgiftslove, og jeg husker, at den højtærede finansminister i og for sig slet ikke var uvillig til at indrømme det i hvert fald noget berettigede i mine udtalelser, men jeg husker også, hvorledes det ærede medlem hr. H. C. Hansen — der jo i nogle år har siddet i finansministeriet og måske derfor har haft en lille smule følelse af medskyld, hvis min anklage var berettiget — reagerede. Og jeg husker, hvorledes den højtærede indenrigs- og boligminister, der overhovedet ikke havde noget med sagen at gøre, for herop på talerstolen for at bebrejde mig, at jeg fremsatte disse bemærkninger. Netop derfor finder jeg anledning til at gentage og fastholde dem; jeg finder det urigtigt, at man lader fagfæller dømme i fagfællers sager, og jeg ville sætte pris på, om den højtærede indenrigs- og boligminister ville give til kende, om han dog ikke også mener, det havde været rarere, om det var andre mennesker med en anden indstilling — en anden uddannelsesindstilling, en anden arbejdsindstilling —, der tog sig af disse sager, når de skal bedømmes. Det kan jo ikke nægtes, at det er på de administrative led, der har ansvaret for udfærdigelsen af de cirkulærer, i henhold til hvilke biltransaktionerne, såvidt jeg kan se, var fuldt lovlige og tilladelige, ansvaret bør læg-